

personlig til den høitærede Krigsminister, der jo ikke har ført Forhandlingerne, ligesaa lidt som den nuværende Indenrigsminister. Som sagt, ved at øve Tryk paa Byerne fremtvang man de nødvendige militære Foranstaltninger, der mange Steder foranledigede meget betydelige Udgifter. Dette blev dog kun muligt ved, at Indenrigsministeriet gav sin Sanction til, at de til Udgifternes Afholdelse nødvendige Laan maatte optages, en Tilladelse, som efter min Formening ikke burde være givet, fordi man derved muligvis udsatte adskillige Byer for meget betydelige Tab. Saaledes er Sagen bleven ordnet ad administrativt Veie, og hvad der staar i Lovforslagets § 1 er jo i alt væsentligt et Udtryk for den Tilstand, der er bleven skabt gjennem de sidste 15 Aar. Mig forekommer det derfor, at Billighed taler for, at man, hvis der ikke var Andet i veien, i det Hele væsentlig kunde slutte sig til det foreliggende Forslag, selv om man kunde ønske en eller anden Ændring i Paragraferne 2—4, hvad jeg ikke nu skal komme ind paa. Altsaa, hvis jeg alene havde at tage Hensyn til den Ordning, der i Tiden er truffen, skulde jeg kunne gaa ind paa det foreliggende Forslag, men jeg kan ikke gjøre det, fordi Krigsbestyrelsen ikke kan ønske Lovforslaget vedtaget i den foreliggende Form. For at bevise dette vil jeg føre Krigsministeren mod Krigsministeren. Hvis den høitærede Conseilspresident var tilstede, kunde jeg ønske at optage en Bemærkning, som faldt fra ham iforgaars, og jeg vil ogsaa nu gjøre det, da den ikke er af en saadan Natur, at det nødvendigvis kræver den ærede Ministers Nærværelse. Jeg gjør det, fordi Udtalelsen blev optagen af et æret Medlem her ligeoverfor (N. Holt), der samtidig appellerede til Thingets militære Medlemmer. Jeg maa for mit eget Vedkommende erklære, at naar jeg ikke fandt nogen Anledning til at gaae ind paa Conseilspresidentens Udtalelse, var det, fordi jeg ikke fandt det korrekt under Toldlovens Behandling at tale om militære Spørgsmaal, hvad jeg heller ikke tror, at den høitærede Formand vilde have tilladt mig. Den høitærede Conseilspresident udtalte i et Svar til det ærede Medlem fra Middelfart (Monrad), at vort Land ikke nu var i den Forsvarsstand, som det var før Krigen 1864. Jeg tilstaar, at denne Udtalelse forvandler mig i høi Grad, forsaavidt derved er sigtet til Forsvarsmidlerne. Jeg tillader mig dog at tro, at med Hensyn til det levende Værn bør vi være bedre stillede, end vi vare før 1864; thi det kan ikke benægtes, at der Aar for Aar udredes Bevilninger, der langt overstige, hvad der blev be-

vilget til Hær og Flaade før det nævnte Aar; altsaa, det levende Værn kan Ministeren ikke have sigtet til. Har Ministeren sigtet til Befæstningerne? Vi havde dengang Feltbefæstninger ved Dannevirke, Dnhbøl og Fredericia. De vare, som jeg tidligere har gjort opmærksom paa, oprindelig kalkulerede til et Beløb af 14 Millioner, men man anvendte kun 1,400,000 paa dem. — Jeg har hidtil staaet i den Formening, at Alle vare enige om, at det netop var Manglerne ved disse Befæstningsanlæg, der vare den væsentligste Aarsag til den Maade, hvorpaa vi vare henviste til at føre Krigen, og at vi derfor nu søge at redressere de Feil, som dengang vare begaaede. Jeg kan derfor ikke tro, at det kan være Conseilspresidentens Mening, at vort Forsvar nu skulde være bedre stillet, hvis vi havde lignende Befæstningsanlæg. Men er det saa, saa vilde et saadant Ønske være lettere at faae realiseret end ved at fremsætte et Forslag om Bevilling af 72 Millioner Kr. Regeringen har sat sig Forsvarssagens Gjennemførelse som Maal, har ønsket, at der blev anlagt permanente Befæstningsanlæg, og jeg slutter mig fuldstændig hertil, men det forekommer mig, at vil man et Maal, maa man ogsaa ville Midlerne, der føre til Maalet. Forsvarssagen har grumme mange Enkeltheder, men de hænge alle jammen, og enhver Enkelthed maa sigte mod det selvsamme Maal. Naar det sker, naar man paa alle Omraader ser, at Alt peger mod Maalet, saa skabes derigjennem den Følelse af Alvor, som er den første Betingelse for at overvinde den Modstand, man altid maa gjøre Regning paa vil møde, naar det gjælder om at gennemføre saa store og omfattende Sager. Naar jeg ser den foreliggende Sag i Belysning heraf, og det erindres, at Garnisonsfordelingen, Maaden, hvorpaa vi dislocere vore Tropper, er et Spørgsmaal, som hænger saa nøie sammen med Forsvarssagens Ordning, som det paa nogen Maade er muligt, saa kan jeg ikke erkjende, at man tilstræber en Løsning, der sigter mod Maalet. For at bevise dette skal jeg, som jeg før sagde, føre Krigsministeren mod Krigsministeren, og jeg haaber da, at det vil erkjendes, at Krigsbestyrelsen fra Forsvarets Standpunkt ikke kan ønske Loven gennemført paa den Maade, som er foreslaaet i § 1. Krigsministeren har forelagt en Befæstningslov. I denne er der forlangt Befæstningsanlæg i Sylland. Hvad enten nu et saadant Befæstningsanlæg kommer til at ligge ved Helgenæs, ved Hals-Mou eller Fur, vil det i alle Tilfælde kræve Garnison, og der er da ogsaa i de Øverslag, som Udvalget har faaet meddelt, foreslaaet Kaserneringsetablissemeter i disse Befæst-